

Ulise

Necorupb

ULISE

Ce faci atâtea nopți fără mine
prea neuitata clipei ce vine? –
te leagă gândul meu singuratic,
izvor nevăzut în stratul freatic!...
Alerg după chipului tău care pierе,
pe holuri de vis, cu false unghere,
și răsuflarea-mi străină se curmă
pe ultima ușă trântită în urmă...
Pereții ovali se-ntorc în oglindă,
în colțuri nătânge vor să mă prindă,
și gânduri haine, plutind prin odaie,
cu cioburi de visuri vor mă taie.

De unde te știi și câți ani trecură
în urbea în care norocul se fură?
Ce daruri de preț mai sunt prin vitrine,
în șopul ornat cu lucruri străine?
Câți doctori mai ies în științe exacte
și cum se mai vinde sticla de lapte?
Ce mobile noi se mai urcă pe scară?
Nici nu mai știi, e iarnă e vară...?!

O clipă se leagă gândul alene,
pe punte Ulise, vrăjit de sirene,
adoarme cu mâna în barba-i țepoasă
și visul îl poartă departe, spre casă.
Vis rătăcit prin hăuri flămânde...!
Dar unde-i e casa și țara, pe unde?